

LETECKA 100 , alebo čo ťa nezabije, to ťa posilní.

Nič nie je jednoduchšie ako prihlásiť sa. Aspoň máme záväzok poctivo trénovať už od januára, len aby vytrvalosť stúpala, i keď tento rok to bolo viac o brodení v snehu ako o behaní.

Piatok pred ideme na prezentáciu v ženskom vydaní z Piešťan. Aspoň nemusíme ráno chaosiť a nedajbože zaspíme ako minulý rok, no nech je skrátka všetko v klude a bez stresu, čo aj tak nebolo, akokoľvek sa snažím. Spánok ako vždy nedostatočný a ešte všetko zlé čo vie len garmin ráno o tretej oznámiť.

Vyrážame s Ivom, parkujeme za cieľom, na moje veľké šťastie. Víťam sa s mojou lesnou bežeckou partičkou, podaktorí majú dnes stovkovú premiéru. Zdravím známych, joy ako rada vás zase vidím. Pózujem s ultracelebritami a vraciam sa dozadu, tam kam patrí.

Výstrel a letíme každý za svojim leteckým dobrodružstvom. Slniečko sa zobudilo, popreťahovalo kosti, cez mrak hlávku vystrčilo, zasmialo sa od radosti. Pospevujem si pesničku, ktorú milovali moje deti. Trávička ešte hádže strieborné odlesky, dnes bude vymodlené počko. Vláčik bežcov sa valí okolo Váhu, chytám päťkové tempo, lapám po dychu, ale podľa Iva idem skvele, no na mňa stareňku je to vražedná rýchlosť. Okolo prebieha stádo lani, nádhera. Len nech ešte vydržím túto nekonečnú rovinku. Zabrzdí nás až brod riečky, Ivo mi ukazuje cestu

kadiaľ mám prejsť bezpečne bez pádu po kameňoch na druhý breh, šmykne sa, a už aj stíha ranný kúpeľ. Ďakujem, neprosím, volím inú cestičku a zostávam suchá.

Prvá občerstvovačka , nabitá jak duracelka, beriem banán a keksík a fuzujem ďalej. Konečne Beckov a jeho nádherná scenéria. Ešte precupkať do Kalnice a už to bude konečne rozmanitejšie a hlavne lestnejšie. K2, víta ma Rado, beriem chlebič, a už sa valím na prvé stúpanie po ešte zasneženom svahu. Šliapeme do kopca, máme čas sa aj porozprávať, stále čulí. Listami posiatá lesná cestička smerom na Panskú Javorinu, trošku mi štrajkuje žalúdok, tak vyťahujem keksík, žujem a spomaľujem. Bude lepšie, ešte sa zrýchlim. Dostávam sa na sedlo pod Panskou Javorinou, tu ma čaká Ivo a moja nevoľnosť je preč. Zbiehame spolu, milujem toto miesto. Je tajomné, niečím výnimočné a s čelovkou strašidelné, naše tréningové, tu sme legendy, poznáme to tu dokonale.

Docválame na Bezovec. Zdravím kamošku, s ktorou som sa roky nevidela, dopíňa mi fľaše. Pojedám pizzu, pijem pivo a užívam si to plnými dúškami. Ivo ma vytrháva z tejto skvelej občerstvovačky ďalej. Zbiehame okolo koníkov, prihováram sa im, mám pocit, že ma už poznajú. Čo tu zase táto beží...A znovu sa ozýva žalúdok, čo ma spomaľuje. Je mi teplo, ľutujem, že som si nevzala kraťasy. Premáham sa, zbiehame cez prašnú cestičku a ja sa zase teším do lesa. Idem poslušne za Ivom, ako ovečka. Nevieť sa dočkať Duchonky, teším sa na polievku v nádeji, že mi pomôže na ten lietajúci žalúdok.

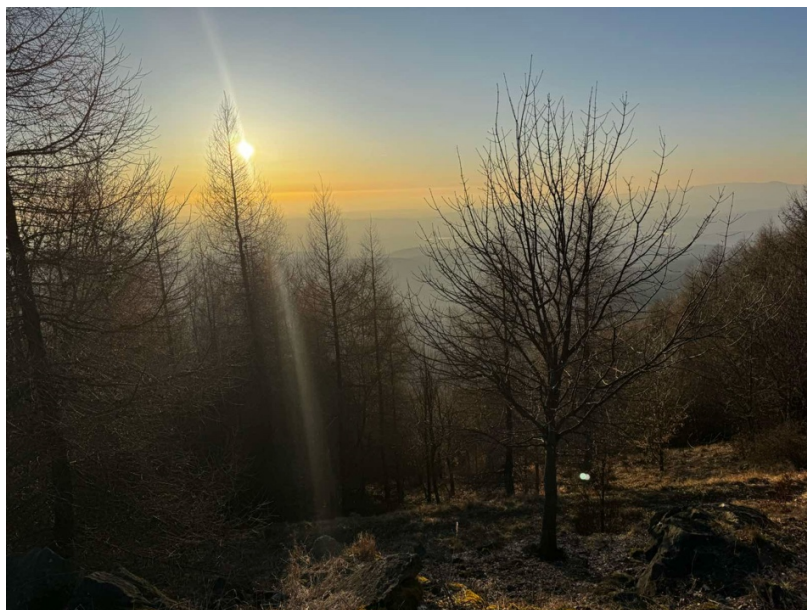

Sláva, Duchonka. Dobieham Mária, má vraj nejaké boľavé nohy, Stanku trápí členok, nie som jediná, ktorá bojuje s nejakým ultraproblémom. Chlipkám polievočku, probujem kolu, nech už mi je lepšie. Neprezliekam sa iba povyberám gély, ktoré aj tak nevyužijem. Tackám sa po asfaltke hore, zas a znova Panská Javorina. Nedá sa mi bežať a tak kráčam. Nejakí borci ma tu obiehajú, asi im sadla polievka, na rozdiel odo mňa. Žalúdok si ide svoju divokú party, polievka chce vidieť prírodu. Pri studničke pijem čerstvú vodičku, vždy ma osvieži, ale teraz mi to akosi nesadlo. Mením sa na grcajúcu Barbie, ručím ako jeleň v ruji. Za mentolový cukrík by som aj ľadvinu predala. Týmto sa ospravedlňujem všetkým, ktorí okolo mňa vtedy prebiehali. Prepletám nohami smerom k Panskej už asi aj prdele a netúžim po ničom, len sa pekne tichučko uložiť na bielečko v tej novej útulni, je tam aj piecka, zakryjem sa termofóliou a vyčkám, možno lepšie bude. Telo si praje presne toto, hlava káže ísť ďalej. Veď takú potupu ako dnf si nemôžem dovoliť. Pri pohľade na rozhladňu mi je o kúsok lepšie a pomaličky sa rozbieham.

Teda vlastne zbiehame dolu, nôžky poslúchajú a premiestňujú ma smer Ostrý Vrch, tu je už pre zmenu blbo Ivovi. Sme to dnes len zombie duo. Chceli sme prebehnúť hrebeň za svetla až na Inovec, možno budúci rok. Stále očakávam klzisko ako tu bolo pred dvomi týždňami, ale našťastie je to už oveľa lepšie. Inovec bez ľadovej pokrývky, len kúsok chodníčka, ktorý sme si aj tak skrátili po zjazdovke. A to sme chceli aj nesmeky vziať.

Svetielko nádeje Inovecká chata. Len čo som za sebou zatvorila dvere, počujem potlesk. Nechápem čo tliekate ľudkovia starej pomalej korytnačke. Aleže to bolo milé. Monika ma víta, obsluhuje, až ma hreje pri srdiečku z týchto milých ľudí. Zrazu sa cítim skvele, skúšam chrúmať všetko slané, čo mi pod ruku príde, mäťový čajík a prílív pozitívnej energie, mi dáva silu ísť ďalej. Ivo má na rozdiel odo mňa zlú vlnu. Vybíha von. Aspoň ma nepoháňa a môžem troška pookriať. Lúčime sa, Monika nás vypravádza až von.

Zbiehame dole, už sa nejako doplazíme. Dobiehame ďalších bežcov. Teda jeden má červenú bundu a druhý tyrkysovú. Ivo má bielu. Ako tak na nich kukám totálna trikolóra, alebo pasta Tutti Frutti. Nevoľnosť sa vracia, moja zubná pasta s detstva sa mi stráca v diaľke. Prichádza štádium hlbokých životných úvah, keď si vďačný za to, čo máš a aj za to, že môžeš behať. Dobieham moju trikolóru. Biely pásik sa baví o niečom s tyrkysovým. Červený sa niekde stráca. Škoda. Tiež mu asi nie je dobre.

Posledná občerstvovačka . Ktosi ma tu núka s rumom. Joj to by ma už ozaj zabilo. Beriem do ruky slané keksíky, posťažujem sa, že mi je zle a ideme .Behať sa mi už nedá, i keď nohy vládzu, stred tela odmieta. Vlečiem sa smerom na Brezinu. Ospravedlňujem sa Ivovi za zdržanie, môj vlak dnes riadne mešká. Chce len dôjsť do cieľovej stanice s pokazeným motorom. Ako mám rada ten zbeh okolo hradu po kamenej cestičke, teraz som rada, že po ňom kráčam. Preplazím sa mostom a vidím cieľ, moje svetlo na konci tunela. Ledva mi medailu zavesia na krk už sa trepem dovnútra a zvalím sa na podlahu. Konečne. Som tu, nebolo to vôbec podľa mojich predstáv, ale čo ťa nezabije, to ťa posilní. A zajtra už začnem vytesňovať z hlavy zlé, aby ostala v spomienkach len pekná letecká ultrarozprávka..

Ďakujem Stanka, že si ma zakryla čimkoľvek, aj za občasnú spoločnosť. A vlastne sa chcem aj ospravedlniť, že som tak rýchlo zdúchla, v tejto roztečenej forme bola jediná možnosť pretransformovať sa k autu a smerovať domov. Asi by som na bedni neustála. Tretia zo štyroch, to poteší, ešte keď aj cenu dostaneš. A to se vyplatí!

Sú tri typy bežcov: ten čo stále fotí, ten čo sa stále sťažuje (tam sa radím aj ja), a ten čo to preletí a ja ho vidím len na štarte a potom je fuč.(Evička, gratulujem)

Ďakujem Ivovi, že to so mnou vždy vydrží až do cieľa, ďakujem SUT, za to čo pre nás robí, organizátorom Leteckej stovky, a všetkým Santovým škriatkom v oranžových vestičkách, ktorí nás obskakujú.. Ste úžasní.